

høitærede Minister ogsaa i dette Thing vil bestemt udtale, at denne Sum af 60,000 Rb. er hele Regjeringen enig om at tilstaae Helsingør Commune, uagtet denne Sum kun skal udbetales i Portioner, foreløbig — som her er udtalt — med 20,000 Rb., ligesom ogsaa Regjeringen er enig om at anvende ialt 400,000 Rb. til Helsingørs Havn, og at den Udvidelse af Havnen, som skal finde Sted, bør tages under nøiere Prøvelse, for at man kan træffe det Rette og Hensigtsmæssige, og for at der navnlig kan blive et godt Indløb og det ikke, som Tilfældet er nu, skal være forbundet med Risiko at løbe ind, saa at man ikke engang kan faae nogen Lods, der vil paatage sig at lodsse — saa slet er Indløbet. Naar den ærede Minister vilde udtale sig herom, troer jeg, at det vilde være til megen Beroligelse for Helsingørs Commune, thi der har været forskjellige Meninger om, hvorledes Tilskudet skulde deles, om de bevilgede 20,000 Rb. skulde deles efter Communalbestyrelsens eget Skjøn, eller om Regjeringen havde paa tænkt at sætte en bestemt Godtgjørelse for Bygningsafgiften, hvorved alle Grundeiere skete lige Ret, og hvorved alle Eiendommene kom til at staae i en forholdsvis høiere Værdi, grundet paa Skattelettelsen, saa at Retfærdigheden derved sikkest vilde see Fyldest. Det kan være, at der er Mange, der trænge til en større Hjælp, end denne Sum vil række til at yde, men jeg vil ogsaa haabe, at det Liv og den Friskhed, der vil komme tilstede ved den store Velvillie og Beredvillighed, som Regjeringen og Rigsdagen have vist imod Helsingør, vil bevirke, at det vil gaae fremad med Byen. Jeg troer, at en saadan Udtalelse vil virke særdeles gavnlig, og at Mange af dem, der nu ere halvt fortvilede i deres Stilling, ville leve op igjen og med fornyet Kraft tage fat.

Indenrigsministeren: Det er jo vistnok temmelig vanskeligt at give den ærede Rigsdagsmand for Helsingør et tilfredsstillende

Svar paa det Spørgsmaal, han har fremsat til mig. Det er Regjeringens Hensigt saavidt mullig at sørge for, at Eiendommene i Helsingør ikke blive saa haardt betyngede af Statter, at det vilde blive nødvendigt for flere Byere at forlade Byen. Derfor har man tænkt sig i en Række af Aar, saaledes omtrent som det nu er indført i Finantsloven, at tilstaae Helsingørs Commune en passende Sum, men man har naturligvis troet, at den maatte afstige Tid efter anden, eftersom Byen, ligesom Havneanlægget skred frem, mere og mere blev istand til at udrede de den paahvilende Afgifter. Jeg tillod mig imidlertid allerede i det andet Thing at bemærke, at jeg meente, at det var aldeles ligegyldigt, enten der opførtes i Finantsloven, at det var under Forudsætning af, at der i en vis Arrække skulde udredes tilsvarende Beløb, eller det ikke skete, thi det maa jo altid komme an paa de følgende Rigsdage, om de ville bevilge Summer dertil, eller ikke (Ehmann: ja!), og derfor kan jeg naturligvis fra mit Standpunkt ikke have noget imod, at denne Forudsætning, eller hvad man nu skal kalde det, gik ud; thi jeg antager, som sagt, at Forholdet i saa Henseende bliver afkurat det selsamme. Hvad derimod Havneanlægget angaaer, saa antager jeg, at der er saameget mindre Grund til at indsætte nogen Bestemmelse om, at der i en følgende Tid skal udredes saameget og saameget, da det jo ikke med Rimelighed kan forudsættes, hverken om Regjeringen eller om Rigsdagen, at de skulle blive staaende ved en Bevilling af disse 100,000 Rb. og lade sig nøie med den halve eller kvart Havn, eller hvad der nu for dette Beløb kunde udføres. Jeg anseer det altsaa for givet, at, naar der her er bevilget 100,000 Rb. til Paabegyndelsen af Havnen, saa vilde i de følgende Aar en fornustig Regjering og en fornustig Rigsdag — og begge Dele maa man jo forudsætte — bevilge saadanne Beløb til Havneanlægget i Helsingør, der maatte findes passende.